

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ຄຳແນະນຳສຳລັບຄຣູສອນ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັຽກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບົ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Teaching Procedures Writer for Lesson 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3,
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Teaching Procedures Writer for Lesson 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Teaching Procedures Writer for Lesson 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Teaching Procedures Writer for Lesson 11, 12, 13, 14
Houphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13, 14
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 1

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 119: 9-16; ກິຈການ 17:10-12; 2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັຣເສີນ 119: 9-16; ກິຈການ 17:10-12; 2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບັນດາເຫລົ່າສາວິກພາກັນສຶກສາ, ພາກັນອ່ານ, ພາກັນທ່ອງຈຳ ແລະກໍພາກັນດຳເນີນຊີ ວິດຕາມພຣະທັມນັ້ນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະຈະຈະເຣີນຂຶ້ນຕາມພຣະທັມຂອງ ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເສີມຂະຫຍາຍແບບແຜນຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄຸນນະພາບ ແລະໝັ້ນຄົງໃນການສຶກສາຫາ ຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີ

ແຜນການສິດສອນສຳລັບຄູ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ(ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

1. ກ່ອນອື່ນໝົດໃຫ້ຖາມສະບາຍດີກັບພີ່ນ້ອງທຸກຄົນເສຍກ່ອນ ຫລັງຈາກນັ້ນຄູຈະວາງຄຳຖາມນັກຮຽນວ່າເວລາທ່ານ ໄປກວດສຸຂພາບທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ? ໃຫ້ບອກນັກຮຽນວ່າການໄປກວດສຸຂພາບພວກເຮົາບໍ່ມັກປານໃດ ແຕ່ວ່າເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄປ? ແມ່ນບໍ່? ເຊັ່ນດຽວກັນ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຮຽນບົດຮຽນນີ້ແລ້ວພວກເຮົາຈະເໝືອນກັນ ກັບໄດ້ຮັບການກວດຝ່າຍຈິດວິນຍານ.
2. ຫັນເຂົ້າມາຫາບົດຮຽນໃນວັນນີ້ ແລ້ວກ່າວຄຳຖາມວ່າ ເຮົາຈະເຕີບໃຫຍ່ທາງດ້ານຄວາມຮູ້ ແລະການນຳຂອງອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄືແນວໃດ. ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຮົາຈະເຮັດໄດ້ກໍຄື ຕ້ອງອົງໃສ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30)

3. ໃຫ້ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ສມັກໃຈອ່ານພຣະທັມເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 119:9-16 ແລ້ວກໍຖາມນັກຮຽນວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາ ຫຍັງແດ່ຈາກເພງສັຣເສີນນີ້. ພວກເຮົາສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນຊີວິດໄດ້ບໍ່? ໄດ້

ຢ່າງໃດ? ຍົກຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າຄວາມຊື່ນ ຊົມຍິນດີຂອງຜູ້ຂຽນ ເມື່ອໄດ້ຕິດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

4. ອະທິບາຍກ່ຽວກັບໂປໂລແລະຊີລາ ໃນລະຍະເວລາຢ້ຽມຢາມເບຣອຍ, ໂດຍໃຫ້ອີງໃສ່ເຈ້ຍບົດຮຽນ. ອ່ານກິຈການ ບົດທີ 17:10-12 ແລ້ວຄຽຈະອະທິບາຍເຣື່ອງທີ່ເປັນມາ ແລະທີ່ລູກາໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເໝືອນກັນ. ຖາມ: ພວກເຮົາຈະ ອະທິບາຍຕາມຄວາມຈິງຢ່າງໃດ ທີ່ຊາວເມືອງເບຣອຍກະທຳໃນສັມຍຂອງໂປໂລ.

5. ບັລຍາຍຄວາມສັມພັນຣະຫວ່າງໂປໂລກັບຕີໂມທຽວ ໂດຍໃຊ້ເຈ້ຍບົດຮຽນເປັນບ່ອນອີງ. ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນຄຳເວົ້າ 4 ຄຳຕໍ່ໄປນີ້: (ໃຫ້ນັກຮຽນອະທິບາຍແລ້ວຄຽຈະສລຸບ)

- ການສິດສອນ
- ການກ່າວຕັກເຕືອນ
- ການປັບປຸງແກ້ໄຂ
- ການອົບຮົມໃນທາງຊອບທັມ

ເຊີນຜູ້ນຶ່ງອ່ານ 2 ຕີໂມທຽວ 3:14-17 ໃຫ້ອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ວ່າ ພຣະຄຳພີທຸກຕອນໄດ້ຮັບການຊົງບັນດິນໃຈ ຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄຽຈະອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມເພື່ອຄວາມຈະແຈ້ງແລະເຂົ້າໃຈດີ

ນຳບົດຮຽນໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

6. ໃຫ້ນັກຮຽນຕອບຄຳຖາມ ແຕ່ຄຳຖາມ 3-5 ໃນເຈ້ຍບົດຮຽນ. ໝູນໃຈໃຫ້ນັກຮຽນໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນຕອບຄຳຖາມ ແຕ່ລະຂໍ້. ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄຽກໍຈະນຳພາອີງໃສ່ຂໍ້ພຣະຄຳພີ.
7. ເມື່ອພວກເຮົາຮຽນຮູ້ ໃນບົດຮຽນທີ່ວ່າ 14 ຢ່າງທີ່ສາວິກຄວນເຮັດໃຫ້ເປັນນິດສັຍ. ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍເປັນສາວິກ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ແລະປະຕິບັດຕາມ.
8. ບົດທ້າຍບົດຮຽນດ້ວຍການເຊີນນັກຮຽນໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນວ່າໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ໃນວັນນີ້. ທີ່ຈະເປັນສາວິກໄດ້ນັ້ນ ຕ້ອງມີນິດສັຍຢ່າງໃດ?
9. ຄວນບໍ່ ທີ່ພວກເຮົາຈະກວດສອບທາງດ້ານຈິດວິນຍານເປັນປະຈຳ? ທ້າທາຍນັກຮຽນໃຫ້ເພີ່ມຄຸນນະພາບຂອງຕົນ ດ້ວຍການສຶກສາພຣະຄຳພີ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 2

ສາລະພາບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 51; 1 ໂຍຮັນ 1:9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 51; 1 ໂຍຮັນ 1:9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບັນດາເຫລົ່າສາວິກທັງຫລາຍພາກັນສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະພວກເຂົາ

ກໍໄດ້ຮັບການອະພິຍໂທດແລະການປັບປຸງແກ້ໄຂ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈໃນການອະພິຍບາບນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ນຳພາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລະພວກເຮົາມີຄວາມ ສັດຊື່ໃນການສາລະພາບບາບພຽງໃດ.

ແຜນການສິດສອນ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ (ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

1. ຖາມ: ເວລາພວກເຮົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ພວກເຮົາເຄີຍສາລະພາບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາກະທຳຫລືບໍ່? ທ່ານເຄີຍ ສາລະພາບກ່ອນຫລືຫລັງຈາກທີ່ຄົນຮູ້ຈັກຫລືບໍ່? ເປັນການງ່າຍຢູ່ບໍ່ ທີ່ທ່ານຍອມໃຫ້ຄອບຄົວແຕກແຍກ ຫລືທ່ານ ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຈັບປວດຍ້ອນຄຳເວົ້າຂອງທ່ານ? ມີໃຜແດ່ທີ່ຢາກຈະແບ່ງປັນໃຫ້ໝູ່ພັງ.....ຂໍເຊີນ
ກ່ອນອື່ນ ຄູສອນຈະບອກວ່າເປັນການຍາກໃນການສາລະພາບ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຍາກໃດໆກໍແລ້ວແຕ່. ຫລັງຈາກ ທີ່ສອງສາມຄົນກ່າວແລ້ວ ໃຫ້ຄູສອນເນີນບົດຮຽນໃນວັນນີ້ກ່ຽວກັບການສາລະພາບ, ການໃຫ້ອະພິຍ ແລະການປົວ ແປງຄືນໃໝ່.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30)

2. ຂຽນລຳດັບບົດຮຽນລົງໄປໃນກະດານ ຈາກຫົວຂໍ້ຂອງບົດຮຽນໃນເຈ້ຍບົດຮຽນ.
 - ຮ້ອງໄຫ້ຫາຄວາມສົງສານ (1-2)
 - ຄວາມສັດຊື່ເປັນການດີທີ່ສຸດ (3-6)
 - ຊີວິດອີກຟາກໜຶ່ງ (7-12)

- ຖືກປັບປຸງແກ້ໄຂແລ້ວນໍາມາໃຊ້ (13-19)

3. ຈັດການສຶກສາ ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 51 ໂດຍການເບິ່ງຊີວິດຂອງກະສັດດາວິດ (ເບິ່ງ 2 ຊາມເອນ ບົດ 11 ແລະ 12)
ອ່ານເພງສັຣເສີນ 51:1-2 ເວລາອ່ານແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຫັນຖ້ອຍຄໍາມີການແຕກຕ່າງ.
4. ຕໍ່ມາອ່ານພຣະທັມເພງສັຣເສີນ 51:3-6 ແລະນໍາພານັກຮຽນມາຫາຈຸດທີສອງຂອງບົດຮຽນ ກະສັດດາວິດບໍ່ໄດ້ ບົດລັບ ເພິ່ນເວົ້າແຈ້ງ ສັດຊື່ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ຖືມຄວາມຜິດໃສ່ຜູ້ອື່ນ. ຖາມ: ອີງໃສ່ຂໍ້ພຣະຄໍາຕອນນີ້ ແມ່ນຫຍັງຄືການ ຮັບປະກັນການປັບປຸງ ປື້ນປົວໃຫ້ດີ ຖ້າພວກເຮົາຫາກສາຣະພາບບາບຂອງພວກເຮົາແລ້ວ?
5. ຫັນມາຫາລໍາດັບຂອງບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາຕອນທີສາມ . ອ່ານ ເພງສັຣເສີນ 51:7-12 ຄຽງຈະນໍາພານັກຮຽນອ່ານ ແລ້ວອະທິບາຍໄປແຕ່ລະຂໍ້ ເຖິງຄວາມສະອາດແລະຄວາມບໍ່ຮິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
6. ອ່ານເພງສັຣເສີນ 51:13-19 ແລ້ວກັນມາຫາເຈ້ຍບົດຮຽນວັກສຸດທ້າຍ. ເຕືອນນັກຮຽນວ່າການສາຣະພາບນໍາມາ ສູ່ການການປ່ຽນແປງ ແລະຈະນໍາມາສູ່ການພື້ນຕົວໃນການຮັບໃຊ້ໃໝ່. ແລ້ວຄຽງຈະວາງຄໍາຖາມວ່າ: ຖ້າເຮົາສາ ຣະພາບບາບຢ່າງຈິງໃຈແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ? ໃຫ້ໂອກາດນັກຮຽນຕອບ
7. ພັບປຶ້ມພຣະຄໍາພີໄວ້ແລ້ວຖາມນັກຮຽນວ່າ ມີໃຜຈື່ຂໍ້ພຣະຄໍາພີ ໂຢຮັນ 1:9 ໄດ້ບໍ່? ຖ້າໄດ້ກໍໃຫ້ຍືນຂຶ້ນແລ້ວເວົ້າ ດັ່ງໆ. ຄຽງຈະອະທິບາຍໃນຕອນນີ້ອີກໂດຍອີງໃສ່ເຈ້ຍບົດຮຽນ. ຈົ່ງພື້ນໃຈວ່ານັກຮຽນເຂົ້າໃຈໃນຕອນນີ້ວ່າໂຢຮັນ ຈະກ່າວເຖິງການເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ. ສາວິກມີສ່ວນຈໍາເປັນຫລາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຈິດວິນຍານ ແລະການຝຶກ ຝົນຕົນເອງ.

ນໍາບົດຮຽນໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

8. ຂໍ້ພຣະທັມໃນວັນນີ້ໄດ້ສົດສອນຫຍັງໃຫ້ພວກເຮົາແດ່? ເປັນຫຍັງຈື່ງເປັນສິ່ງສໍາຄັນໃນການສາຣະພາບບາບ. ໃຫ້ນັກຮຽນເວົ້ານໍາວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະນໍາໄປໃຊ້?
9. ອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ສຸພາສິດ 3:5-6; ຄາລາເຕັຍ 2:15-21; ເອເຟໂຊ 2:8-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ສຸພາສິດ 3:5-6; ຄາບາເຕັຍ 2:15-21; ເອເຟໂຊ 2:8-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຫລົ່າສາວິກຂອງພຣະເຢຊູ ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອແລະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມເຊື່ອ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມເຊື່ອແລ້ວບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູຕາມບາດກ້າວຂອງຄວາມເຊື່ອແລ້ວບໍ່? ແລະໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນແລ້ວບໍ່? ຫລືວ່າໄດ້ດຳເນີນຕາມບາດກ້າວ ເພື່ອຈະທຳງານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງແລ້ວບໍ່?

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າການເປັນຜູ້ນຳໂບດເປັນການຍາກຫລາຍ. ໂບດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປຮັບໃຊ້ນັ້ນເປັນໂບດທີ່ມີບັນຫາ. ໂບດແບ່ງແຍກກັນເປັນສອງພັກສອງພວກ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະແກ້ໄຂໄດ້ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າຈະແກ້ໄຂຢ່າງໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມໄປຢ້ຽນຢາມ, ເປັນຄອບຄົວ, ເປັນສ່ວນຕົວ, ແລະເປັນຄູ່ຜົວເມັຍ ອະທິບາຍຂໍ້ຂ້ອງໃຈ ຄິດວ່າພວກເຂົາຈະໃຫ້ກຽດແລະນັບຖືອາຈານຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ແລ້ວຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຜິດພາດໄປ ເພາະບັນຫາແທນທີ່ຈະດີຂຶ້ນ ຂໍ້ພັດຢິ່ງໜັກໄປກວ່າເກົ່າ.

ເມັຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ່ມຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງເຈົ້າເອງ ຫລືສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳຖາມນີ້ ກໍເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດທັນທີ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີ່ມທັນມາສແວງຫາສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າທັນມາຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະແຜນການຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າສອດຄ່ອງກັນ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດຕາມການນຳພາຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ. ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໃນການຊົງນຳພາໃນຄັ້ງນີ້.

1. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ: (ສຸພາສິດ 3:5-6)

ສຸພາສິດ 3:5-6 ເປັນຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກເຮົາຈະສຶກສານຳກັນ. ເມື່ອເວລາອ່ານຖ້ອຍຄຳນີ້ແລ້ວເຫັນວ່າເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ບອກໃຫ້ເຮົາຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທຸກວັນ. ຄຳເຕືອນກໍມີຢູ່ວ່າຢ່າເຊື່ອໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ ຈຶ່ງເຊື່ອຄວາມຮອບຮູ້ແລະການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະຄວາມຮອບຮູ້ຂອງພວກເຮົາມີຂອບເຂດຈຳກັດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະມີຄວາມສລາດຫລັກແຫລມປານໃດກໍຕາມຄວາມ ເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາກໍຍັງມີຂອບເຂດຢູ່.

ຈຸດດີສຳລັບ ສຸພາສິດ 3:5-6 ນີ້. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງຢາກນຳພາທາງຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຕ້ອງການນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ຖືກທາງ. ພຣະອົງຈະເປີດກວ້າງເມື່ອພວກເຮົາຫາກ ຕ້ອງການ. ແຕ່ພວກເຮົາກໍຕ້ອງເປີດກວ້າງໃຫ້ແກ່ພຣະອົງເຊັ່ນກັນ.

ຖ້າພວກເຮົາຫາກມີການຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຈະປັບປຸງເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຊື່ຕຣົງ. ຢ່າອົງຄວາມຮອບຮູ້ຂອງຕົນເອງ. ຢ່າຖືວ່າຕົນເອງມີປະສິບການແລ້ວ. ຜົນປະໂຫຍດທີ່ ທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈະເຣີນຮັ່ງມີຢ່າງເຕັມປຸ່ງມ. ພຣະອົງເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້. ພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ຂ້າງພວກເຮົາທຸກຍາມ. ແຜນການຂອງພຣະອົງເປັນແຜນການທີ່ຖືກຕ້ອງຕລອດໄປ. ພຣະອົງຊົງປາຖນາດີຕໍ່ພວກເຮົາເລື້ອຍມາ.

2. ຈຶ່ງເລີ້ມບາດກ້າວທຳອິດ: (ຄາລາເຕັຍ 2:15-21)

ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນສມັຍນັ້ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນເປັນຄົນສັ້ນຊາດຍິວ. ພວກເຂົາຮັບເອົາພຣະເຢຊູໃນຖານະເປັນພຣະເມຊີອາແລະຕິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມການເຕີບໂຕຂຶ້ນຍ່ອມມີການຂັດແຍ່ງ ເພາະບາງຄົນກໍຢາກເຜີຍແຜ່ໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ.

ໂປໂລໄດ້ນຳໂບດໄປສູ່ຄວາມພື້ນ. ເພິ່ນພະຍາຍາມອະທິບາຍໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈໃນການຮັບຄວາມພື້ນວ່າ ຄວາມພື້ນມາໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍການປະຕິບັດພຣະບັນຍັດ. ມີໃຜແດ່ທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດແລ້ວໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນ ພວກທີ່ເປັນຄົນຍິວກໍ ເໝືອນກັນທີ່ຈະເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ກໍຕ້ອງແມ່ນໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດທີ່ບິ່ງໄວ້. (ຄາລາເຕັຍ 2:15-16)

ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ທຸກວັນນີ້ກໍແມ່ນພຣະເຢຊູມີຊີວິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ. ຊີວິດທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຢູ່ທຸກວັນນີ້ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກເຮົາແລະສະລະຊີວິດເພື່ອພວກເຮົາ. (ຄາລາເຕັຍ 2:20)

3 . ຈຶ່ງຮັບເອົາຂອງປະທານ (ເອເຟໂຊ 2:8-10)

ຈິດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນໂປເຖິງເມືອງເອເຟໂຊ, ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວກໍຄ້າຍໆຈິດໝາຍວຽນ ເພາະບໍ່ແມ່ນສະເພາະແຕ່ພື້ນືອງຊາວເອເຟໂຊເທົ່ານັ້ນ ທຸກຄົນ, ທຸກໂບດກໍຄວນຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ. ໂປໂລເຫັນວ່າຈະມີຫລາຍໂບດທີ່ຢູ່ອ້ອມໆເມືອງເອເຟໂຊຢູ່. ຈິດໝາຍນີ້ເປັນຈິດໝາຍທີ່ຕອບຂໍ້ຂ້ອງໃຈໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ, ລະຫວ່າງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ.

ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ກ່ຽວກັບພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອ. ໃນຂໍ້ 8 ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າ...ຊຶ່ງທ່ານທັງຫລາຍພື້ນນັ້ນ ກໍພື້ນໂດຍພຣະຄຸນເພາະຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນໂດຍຕົວເອງ. ນີ້ກໍເຂົ້າໃຈດີແລ້ວວ່າ ຄວາມພື້ນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍການກະທຳ, ຈະສ້າງເອງທຳເອງບໍ່ໄດ້. ຄຳວ່າພື້ນໂດຍພຣະຄຸນເພາະຄວາມເຊື່ອ, ແມ່ນຫຍັງຄືພຣະຄຸນ? ພຣະຄຸນແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທຸກຄົນລ້າໆ. ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ເໝາະສົມກັບຂອງຂວັນນີ້ແຕ່ພຣະອົງກໍມອບໃຫ້ພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມພື້ນນີ້ໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົນ ແຕ່ມີຂໍ້ແມ້ຢູ່ຢ່າງດຽວຄືຕ້ອງຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນການຍາກຫລາຍບໍ່ທີ່ຈະຢຸດເຊື່ອພື້ນຕົວເອງ ແລ້ວຫັນມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ? ລອງຍົກຕົວຢ່າງມາໃຫ້ເຫັນເບິ່ງດູວ່າ ເຊື່ອຕົນເອງດີກວ່າເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.
2. ທ່ານເຂົ້າໃຈຄວາມພື້ນຄືແນວໃດ? ຄວາມພື້ນແມ່ນຫຍັງ?
3. ອະທິບາຍຄຳວ່າ ພຣະຄຸນ
4. ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອຄືຢ່າງໃດ? ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ທ່ານໄດ້ຕິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຖິສິນອິດອາຫານ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	2 ຂ່າວຄາວ 20:1-4, 13-15; ມັດທາຍ 6:16-18; ກິຈການ 13:1-3
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	2 ຂ່າວຄາວ 20:1-7; ມັດທາຍ 6:16-18; ກິຈການ 13:1-3
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພວກສາວິກພາກັນຖິສິນອິດອາຫານເພື່ອສແວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງ ພຣະອົງ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພຣະເຈົ້ານຳພາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຖິສິນອິດອາຫານ (ບໍ່ກິນເຂົ້າ ຫລືສິ່ງອື່ນໆ) ເພື່ອຈະສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລະຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ຖິສິນອິດອາຫານເປັນຄຳສອນຈາກພຣະຄຳພີແລະຄວນເອົາມາປະຕິບັດໃນຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກວັນນີ້.

ບົດນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າກັບຫລານສາວໄປກິນເຂົ້າຢູ່ຮ້ານອາຫານແຫ່ງນຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈ້ອງເບິ່ງລາຍການອາຫານ “ແມກດາໂນ” ກ່ອນສິ່ງວ່າຈະກິນອັນໃດແທ້. ຂ້າພະເຈົ້າຖາມຫລານສາວວ່າລາວຕ້ອງການກິນຫຍັງ? ລາວຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຕ້ອງການກິນທຸກສິ່ງ.”

ການຖິສິນອິດອາຫານນີ້ອາດບໍ່ໄດ້ທີ່ນິຍົມກັນໃນໂລກນີ້ເພາະພວກເຮົາຕ້ອງການກິນທຸກຢ່າງ, ແຕ່ການເປັນສາວິກທີ່ດີນັ້ນຕ້ອງຮຽນເຖິງຜົນດີແລະພຣະພອນຈາກການຖິສິນອິດອາຫານ. ການຖິສິນຢ່າງຄຣິສະຕຽນນີ້ແມ່ນສມັກອິດອາຫານຊົ່ວຄາວ ຫລືກິນມີກຳນົດເພື່ອຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະເຢຊູມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ຄຣິສະຕຽນຖິສິນອິດອາຫານ. ແຕ່ໃຫ້ລະວັງເພາະການຖິສິນອິດອາຫານນີ້ອາດເປັນທາງຜິດແລະມີເຫດຜົນຜິດກໍໄດ້ (ມທ 23:1-7, 25-27).

ໃນປຶ້ມ 2 ຂ່າວຄາວ ບົດ 20 ກະສັດເຢໂຣຊາຟັດໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນທັງຊາດໃຫ້ຖິສິນອິດອາຫານໃນເມື່ອມີທະຫານຂອງພວກສັດຕູຮູ້ອ້ອມເພື່ອໂຈມຕີເມືອງເຢຣູຊາເລັມແລະຢູດາ. ທຸກຄົນໄດ້ພາກັນຖິສິນອິດອາຫານເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຊ່ອຍ. ການຖິສິນອິດອາຫານນີ້ແມ່ນການຖ່ອມຕົວແລະເພິ່ງໃນພຣະເຈົ້າໃນຍາມລຳບາກອັນໃຫຍ່.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກໃຫ້ຮູ້ຈັກວິທີຖິສິນອິດອາຫານໃນປຶ້ມມັດທາຍ ບົດ 6. ພຣະອົງສອນໃຫ້ພວກສາວິກບໍ່ເຮັດເໝືອນພວກຟາຣີຊາຍໃນການກະທຳໃຫ້ຕົນເປັນຄົນສິນທັມ (6:1). ການຖວາຍ,

ອ້ອນວອນອະທິຖານ, ແລະການຖືສິນອິດອາຫານເປັນພາກສ່ວນຂອງການນະມັສການ ແຕ່ເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອບໍ່ເປັນການສະແດງອວດຕົວວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສິນທັມ.

ໃນປຶ້ມກິຈການ ບົດ 13 ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງການຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອສແວງທານນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ໄດ້ເອີ້ນເອົາບາຣະນາບາແລະອາຈານໂປໂລໃຫ້ອອກໄປຮັບໃຊ້ເປັນສາສນາທູດໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັ່ນໄດ້ມີການນະມັສການ ອ້ອນວອນ ແລະຖືສິນອິດອາຫານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກຈາກເມືອງອັນຕີໂອ ເຊິ່ງໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ. ອີກບໍ່ນານໝົດທັງທະວີບຢູໂຣບກໍໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູອ້ອນຄຣິສຕະຈັກມີການອ້ອນວອນແລະຖືສິນອິດອາຫານຂຶ້ນ.

ໃນກໍຣະນີສຸກເສີນນີ້ຕ້ອງການຈັດໃຫ້ມີການຖືສິນອິດອາຫານຈະເປັນສິ່ງດີເວລານະມັສການເພື່ອສແວງທານນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ສາວິກທີ່ດີຕ້ອງຮຽນຊອກສແວງທານພຣະເຈົ້າໂດຍຖືສິນອິດອາຫານ (ມັດທາຍ 6:31-33)

ແນະນໍາການສອນ

ແຜນການສອນ-ວິທີສອນນັ້ນອາດສາມາດໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນ

1. ຕັ້ງຄໍາຖາມວ່າ, “ໃນຖານະເປັນຄຣິສຕະຖຽນແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ທ້າທາຍຫລືທ່ານຍ້ານຫລາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດ? ໃນເມື່ອ ຄົນໃດຕອບວິທີທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຍາມລໍາບາກ ຖາມຄົນອື່ນອີກວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນປະຈຳບໍ່? ວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາເຖິງການຖືສິນອິດອາຫານເພາະເປັນຫຍັງຄົນຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈໃນເລື່ອງນີ້.
2. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນອະທິບາຍວ່າການຖືສິນອິດອາຫານແມ່ນຫຍັງ?
3. ວັນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ສຶກສາເຖິງຜົນດີຈາກການຖືສິນອິດອາຫານທີ່ພວກເຮົາສາມາດເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳເປັນໄດ້:
4. ຊະນິດໃນການຖືສິນອິດອາຫານ: ເຮັດຮ່ວມກັນ ແລະເຮັດສ່ວນຕົວ. ແບ່ງຫ້ອງອອກເປັນສອງກຸ່ມ.
 - ກຸ່ມນຶ່ງອ່ານ 2 ຂ່າວຄາວ 20:1-4, 13-15. ສົນທະນາກັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຄົນໃນເມືອງຢູດາເມື່ອພວກສັດຕູຮູມາອ້ອມເພາະພວກເຂົາໄດ້ມີການຖືສິນອິດອາຫານ.
 - ກຸ່ມສອງອ່ານ ກິຈການ 13:1-3. ສົນທະນາກັນວ່າພຣະເຈົ້າເປີດແຜນການໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັ່ນຢ່າງໃດໃນເມື່ອພວກເຂົາພາກັນອ້ອນວອນຖືສິນອິດອາຫານ?
5. ຖາມວ່າມີສະມາຊິກຄົນໃດເຄີຍຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ ຈະເປັນເຂົ້າຮ່ວມກັບຄົນອື່ນຫລືເຮັດສ່ວນຕົວກໍໄດ້? ຖ້າເຄີຍຖາມອີກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອເຫດຜົນອັນໃດ?
6. ທ່ານເປັນຫ່ວງເຖິງຜົນຈະຕາມມາໃນດ້ານສຸຂພາບໃນເມື່ອທ່ານຖືສິນອິດອາຫານບໍ່?
7. ສະລຸບດ້ວຍການອ້ອນວອນບົດ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 5

ສາມັກຄີທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ກິຈການ 2:3-13
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ກິຈການ 2:42-47; ໂຣມ 12:3-13
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພວກສາວິກປະສົບຜົນປະໂຫຍດ ແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນເມື່ອມີການສາມັກຄີທັມຢ່າງຄຣິສະຕຽນເກີດຂຶ້ນ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ແລະຮັບຜິດຊອບໃນຖານະເປັນຄຣິສະຕຽນຫລືບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊອກຫາແລະຮັບເອົາຜົນປະໂຫຍດຢ່າງບໍລິບູນ ແລະຮັບຜິດຊອບໃນເມື່ອມີການສາມັກຄີທັມເກີດຂຶ້ນຢ່າງຄຣິສະຕຽນ.

ບົດນຳ

ພຣະຄຳພີໃນປຶ້ມກິຈການແລະປຶ້ມໂຣມໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງການສາມັກຄີທັມໃນຄຣິສຕະຈັກໃນສະໄໝເດີມ. ກິຈການ 2:42-47 ໄດ້ບອກເຖິງພາບຂອງຄຣິສຕະຈັກທາກໍເກີດໃໝ່ໄດ້ສອງສາມວັນເທົ່ານັ້ນ. ຂໍ້ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ໃຊ້ເປັນສລູບ ແລະຂໍ້ 42 ເປັນຂໍ້ໃຊ້ເປັນໂຄງຮ່າງ ແລະຂໍ້ຕໍ່ໄປ (43-47) ໄດ້ບອກເຖິງລາຍລະອຽດເຖິງຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນໃນຕອນທຳອິດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄຣິສຕະຈັກນັ້ນປະກອບໄປດ້ວຍຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຄົນທີ່ມາຈາກທາງໄກເພື່ອມາໃນງານສລອງວັນເພິ່ນເຕຄໍສະເຕ ພວກຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາຊັກຊ້າໃນການກັບຄືນບ້ານ ແລະຢາກອາໄສຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ພຣະທັມ (ໂຣມ 12:3-13), ເປັນຈິດໝາຍຂອງອາຈານໂປໂລທີ່ໄດ້ຂຽນໄປເຖິງກຸງໂຣມຊຶ່ງມີການປ່ຽນສະພາບການ. ສິບເອັດບົດທຳອິດແມ່ນເວົ້າເຖິງຫລັກຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ຫ້າບົດຕໍ່ມາເວົ້າຄວາມເຊື່ອທີ່ປະກອບດ້ວຍການກະທຳ ເປັນການປ່ຽນສະພາບການດ້ານຄວາມຄິດອັນຖືກຕ້ອງເຖິງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມເຊື່ອທີ່ມີການກະທຳ. ສຳລັບອາຈານໂປໂລແລ້ວສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຊື່ອນັ້ນຕ້ອງເປັນຜົນສະທ້ອນຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ. ໂຣມ 12:1-2 ໃຊ້ເປັນຂໍ້ປ່ຽນສະພາບຈາກຫລັກຄວາມເຊື່ອໄປຫາການປະຕິບັດ. ທັງສອງຂໍ້ນີ້ໄດ້ອະທິບາຍວ່າພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ພວກເຮົາຄວນຕອບສນອງຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍການຖວາຍຊີວິດຕໍ່ພຣະອົງໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງຈິດໃຈແລະອຸປະນິສັຍ. ຂໍ້ຕໍ່ໄປ (12:3-13) ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກຄຳໃນການຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ການປ່ຽນແປງນັ້ນມີຫລາຍຂັ້ນຕອນ ແຕ່ທຸກຄົນເປັນພາກສ່ວນໃນຄວາມສາມັກຄີທັມຂອງຮ່າງກາຍໃນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ.

ແນະນຳການສອນ

ແຜນການສອນ-ວິທີສອນນັ້ນອາດສາມາດໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນ

8. ຖາມສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນວ່າ, “ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳວ່າພວກເຮົາຈະມີການສາມັກຄີທັມຫຼັງຈາກການນະມັສການພາກແລງ.” ຖາມອີກວ່າໃນເວລານັ້ນຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ຖ້າຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານມີຫ້ອງທີ່ເອີ້ນວ່າ “ຫ້ອງສາມັກຄີທັມ” ຖາມວ່າຫ້ອງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ໃຊ້ເຮັດຫຍັງແດ່?
9. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກອ່ານກິຈການ 2:42. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກຊອກຫາວິທີຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍເດີມນີ້ເຮັດຫຍັງໃນຕອນນີ້? ບອກໃຫ້ສະມາຊິກສຶກສາ 1). ຄຳສອນຂອງພວກອັດສາວິກ, 2) ການສາມັກຄີທັມກັນ, 3) ຫັກເຂົ້າຈີ່, 4) ອ້ອນວອນອະທິຖານ. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກສົນທະນາກັນເຖິງເລື່ອງນີ້ເປັນຂັ້ນຕອນແລະຈົດໃສ່ກະດານ.
10. ຕັ້ງຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້?
11. ອະທິຖານອ້ອນວອນເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກອ່ານລູກາ 19:45-46. ອະທິບາຍວ່າອົງພຣະເຢຊູຖືວ່າພຣະວິຫານເປັນບ່ອນທີ່ຄົນຄວນມາອ້ອນວອນອະທິຖານ.
12. ຖາມອີກວ່າມີສິ່ງໃດບໍ່ຈາກກິຈການ 2:42 ທີ່ວັນນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເອົາມາຂຶ້ນມາສົນທະນາກັນ?
13. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກອ່ານກິຈການ 2:43-47 ໃນໃຈ ແລະບອກໃຫ້ສະມາຊິກກ່າວເຖິງການສາມັກຄີທັມທີ່ຄຣິສະຕຽນໃໝ່ນັ້ນສະແດງອອກມາ.
14. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກອ່ານໂຣມ 12:3 ແລະແບ່ງຫ້ອງອອກເປັນສອງກຸ່ມ ບອກໃຫ້ກຸ່ມທີໜຶ່ງອ່ານໂຣມ 12:3-8. ບອກໃຫ້ກຸ່ມນີ້ຂຽນອອກມາເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານ? ບອກໃຫ້ກຸ່ມທີສອງອ່ານໂຣມ 12:9-13 ກ່າວວ່າວິທີໃດທີ່ຄົນເຊື່ອ ນັ້ນຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ? ໃຫ້ເວລາແຕ່ລະກຸ່ມປະມານ 5 ນາທີ ແລະເລືອກເອົາຫົວໜ້າລາຍງານໃນທຸກຄົນໄດ້ຍິນນຳກັນ.
15. ອ້ອນວອນປິດ.

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 6

ຄວາມຮັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ສຸພາສິດ 17:17; 1 ໂຢຮັນ 4:7-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ສຸພາສິດ 17:17; 1 ໂຢຮັນ 4:7-21
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພວກສາວິກໄດ້ຮັກກັນແລະກັນກໍເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງດີແລະກໍຍັງເປັນຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູອີກ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ມີອັນໃດບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຄືໃຫ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ.
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຕັດສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນໃນອາທິດໜ້ານີ້ເພາະມັນເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ບົດນຳ

ສຸພາສິດໃນພຣະຄຳພີເດີມເປັນປຶ້ມສະຕິປັນຍາທີ່ສາມາດເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດໄດ້ດີ, ເປັນຄຳສອນໃຫ້ຜູ້ອ່ານຮູ້ວິທີມີຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າກັບຄົນອື່ນ. ບົດ 17 ເປັນປຶ້ມທ້ອນໂຮມຄຳຄົມຫລາຍໆຢ່າງ, ແຕ່ໃນປຶ້ມນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງຄຳສຳຄັນຂອງເພື່ອນແລະຄອບຄົວ. ການກະທຳແລະນິສັຍເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວແລະກຸ່ມສັງຄົມ.

ຈິດໝາຍຂອງໂຢຮັນກ່າວເຖິງການຂັດແຍ້ງໃນກຸ່ມຄຣິສະຕຽນໃນສະໄໝເດີມ, ກຸ່ມຄຣິສະຕຽນສ່ວນຫລາຍອາສັຍຢູ່ເມືອງເອເຟໂຊ. ມີຜູ້ນຳບາງຄົນໄດ້ສອນຜິດເຣື່ອງຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ບາງຄົນກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງແລະເລືອດໄດ້. ບາງຄົນໄດ້ແຍກອອກການເປັນມະນຸດແລະເປັນຈິດວິນຍານຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນສັດຕູຂອງອົງພຣະຄຣິດ (1 ໂຢຮັນ 2:18; 2:22; 4:3; ແລະ 2 ໂຢຮັນ 7). ພວກເຫລົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຄົນອ້າງວ່າຕົນເອງມີຄວາມຮູ້ພິເສດທີ່ກຸ່ມອື່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້.

ຕົວຢ່າງຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານຄຳສອນອັນຖືກຕ້ອງເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູກໍແມ່ນຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ ດີໂອເທເຟ (3 ໂຢຮັນ 9). ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານນີ້ຍັງໄດ້ແຜ່ເຣື່ອງການຕົວະ ບອກວ່າຜູ້ນຳເຫລົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຜູ້ນຳແທ້ ແລະບອກຄົນອື່ນບໍ່ໃຫ້ຕິດຕາມຫລືຮັບເອົາເຂົ້າສູ່ໃນກຸ່ມ ຄຣິສະຕຽນ ແລະດີໂອເທເຟຍັງໄລ່ພວກຜູ້ນຳບາງຄົນອອກຈາກພຣະວິຫານອີກດ້ວຍ (3 ໂຢຮັນ 10) ການປະພຶດຢ່າງນັ້ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງການຂາດຄວາມຮັກ, ເພາະ

ຍ້ອນຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງມາ ເພື່ອຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ.

ແນະນຳການສອນ

ແຜນການສອນ-ວິທີສອນນັ້ນອາດສາມາດໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນ

16. ໃນກະດານໃຫ້ຂຽນຄຳຖາມວ່າ, ເພງເຮືອງຄວາມຮັກທ່ານມັກເພງໃດ? ເພງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ນຳຄວາມ ຊົງຈຳອັນໃດເຂົ້າມາໃນຊີວິດບໍ່?
17. ຄວາມຮັກເປັນພື້ນຖານຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ເປັນສາວິກທີ່ດີຕ້ອງມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກແລະພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮັກຄົນອື່ນ. ມີຄົນໃດບໍ່ທີ່ທ່ານຮັກ ແລະທ່ານກຽດຊັງ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ?
18. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກໃນຫ້ອງອ່ານ ສຸພາສິດ 17:17. ເອີ້ນໃຫ້ມີຜູ້ສັກຕອບວ່າເວລາພວກເຂົາຢູ່ໃນ ຄວາມລຳບາກມີເພື່ອນໃກ້ຊິດມາໃຫ້ຄວາມຮັກແລະໝູນໃຈບໍ່? ບອກໃຫ້ຄົນນັ້ນເລົ່າປະສົບການ ຂອງຕົນເອງໃຫ້ຄົນໃນຫ້ອງໄດ້ຍິນນຳກັນທຸກຄົນ.
19. ອ່ານ ໂຢຮັນ 15:12-14. ຖາມວ່າອັນໃດເປັນຄຳສອນໃໝ່ໃນໂຢຮັນ 15:12? ອະທິບາຍເຖິງ ອາກາດເປ ຊຶ່ງເປັນ ຄວາມຮັກອັນອັມມະຕະຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ.
20. ກ່າວວ່າອັດສາວິກໂຢຮັນເປັນຜູ້ທີ່ຮູ້ທົ່ວໄປວ່າເປັນຜູ້ປະກາດແຫ່ງຄວາມຮັກເພາະເພິ່ນອາດໄດ້ສົນ ທະນາກັບອົງພຣະເຢຊູເປັນທາງສ່ວນຕົວ.
21. ອ່ານ 1 ໂຢຮັນ 4:7-12 ແລະບອກໃຫ້ສະມາຊິກນັບວ່າໃນຂໍ້ດັ່ງກ່າວນີ້ ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນຄຳເວົ້າວ່າຮັກ ມີຈັກເທື່ອ? (ໃນພຣະຄັມພິບາງສະບັບໃຊ້ຄຳເວົ້າຢ່າງໜ້ອຍ 13 ເທື່ອ).
22. ອ່ານ 1 ໂຢຮັນ 4:8 ແລະກ່າວແຮງເຖິງຄຳເວົ້າ “ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ” ຕັ້ງຄຳຖາມວ່າໂຢຮັນ ໝາຍເຖິງອັນໃດ? ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ ແລະຄວາມຮັກກໍເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່?
23. ເອີ້ນໃຫ້ມີຜູ້ສັກເຫລົ່າໂຢຮັນ 3:16 ກັບປາກໃຫ້ທຸກຄົນຟັງ. ຫລັງນັ້ນໃຫ້ຄົນນຶ່ງອ່ານ 1 ໂຢຮັນ 4:9 ແລະນຳພາສະມາຊິກທຽບກັນເຖິງຄວາມຄ້າຍຄືກັນແລະຄວາມແຕກຕ່າງ.
24. ບອກໃຫ້ສະມາຊິກອ່ານ ຂໍ້ 13-21 ແລະຖາມວ່າ ຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງ ເພາະໄດ້ສຳຜັດກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີອັນໃດບອກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນມີຄວາມຮັກຂອງ ພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 7

ການເຊື່ອຟັງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 15: 1-35

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ 15: 1-35

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນທຸກກໍລະນີຂອງຊີວິດ.

ແຜນສຳລັບການສອນ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ (ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

1. ເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນດ້ວຍການອ່ານເຮືອງຕໍ່ໄປນີ້:

ພວກຜູ້ປົກຄອງເມືອງໄດ້ຕິດຕັ້ງກ້ອງວິດີໂອໃສ່ຕາມທາງສີ່ແຍກ ເພາະວ່າຄົນຂັບຮົດຫລາຍຄົນໄດ້ພາກັນລ່ວງໄຟແດງ. ໃນລະຍະຫລາຍເດືອນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ທາງເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ສົ່ງໃບປັບໄປໃຫ້ຄົນຂັບຮົດຜູ້ລະເມີດ ຕາມທີ່ຢູ່ໃນທະບຽນຮົດຍົນແລະອຸບັດຕິເຫດຕາມທາງສີ່ແຍກໄດ້ມີຈຳນວນໜ້ອຍລົງ. ປະຊາຊົນພາກັນປະທ້ວງທີ່ສະພາເມືອງເມື່ອໃຫ້ເອົາກ້ອງອອກຈາກສີ່ແຍກ; ຫລັງຈາກການໂຕ້ຖຽງແລະການອະທິບາຍອັນຍືດຍາວກໍໄດ້ມີການອອກສຽງ. ປາກົດວ່າສຽງສ່ວນຫລາຍເຫັນດີໃຫ້ທາງການເອົາກ້ອງອອກຈາກທາງສີ່ແຍກ, ແລ້ວກ້ອງວິດີໂອກໍໄດ້ຖືກມ້າງອອກ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ຄົນຂັບຮົດພາກັນລ່ວງໄຟແດງ ແລະອຸບັດເຫດກໍເກີດມີຫລາຍຂຶ້ນ.

ຄຳຖາມ: ເປັນຫຍັງປະຊາຊົນພາກັນອອກສຽງໃຫ້ເອົາກ້ອງອອກ? ໃຫ້ເວລາສົນທະນາ. ເວົ້າວ່າ, ກໍລະນີກ້ອງວິດີໂອອາດຈະມີບັນຫາຫລາຍໆຢ່າງ ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຄົນຂັບຮົດບໍ່ຢາກຖືກຈັບເວລາໂຕເອງລະເມີດກົດຈາຣະຈອນ. ພວກເຂົາຢາກເຮັດຜິດກົດໝາຍໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ (ບໍ່ຢາກຖືກປັບໃໝ). ເວົ້າວ່າ, ມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະພິຈາຣະນາເບິ່ງພວກສາວິກທີ່ເກີດຜົນໃນຊີວິດໄດ້ເລືອກ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30 ນາທີ)

2. ເລົ່າເຮືອງໂດຍຫຍໍ້ຈາກພຣະທັມອິພຍົກ 17:14-16. ຊ່ວຍນັກຮຽນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຊາວອາມາເທລັກ ພວກຜູ້ໜ້າທຳມຊາວອິສາຣາເອນຜູ້ປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເຮືອງການເດີນທາງໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານ

ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະລົງໂທດຊາວອາມາເທລັກເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ.

3. ໃຫ້ນັກຮຽນອ່ານ 1 ຊາມູເອນ 15:1-3. ຂໍ້ສັ່ງເກດ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກສາພຣະສັນຍາໂດຍໄດ້ໃຊ້ກະສັດຄົນທຳອິດຂອງອິສຣາເອນຊື່ຊາອູນໃຫ້ໄປເຮັດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ. ເບິ່ງພຣະຄຳແລ້ວບອກນັກຮຽນວ່າຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບກະສັດຊາອູນມີແນວໃດແດ່.
4. ເບິ່ງ 1 ຊາມູເອນ 15:7-9 ແລະສັ່ງເກດວ່າຊາອູນໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງວິທີໃດ. ຖາມ: ຊາອູນໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງບໍ່? ເນັ້ນວ່າທຸກຢ່າງໄດ້ເປັນໄປຕາມແຜນຈົນເຖິງຂໍ້ 9. ຫລັງຈາກນັ້ນກະສັດຊາອູນກໍເຮັດຕາມໃຈຂອງຕົວເອງ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຊາອູນ; ໄດ້ຮັກສາສັດທີ່ຕຸ້ຍພິດີ ແລະຮັກສາຊີວິດຂອງເຈົ້າອາກາ.
5. ອ່ານຂໍ້ 10-11 ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນ. ຖາມ: ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດແນວໃດເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຊາອູນ? ສົນທະນາ. ພຣະອົງຈະເຮັດແນວໃດກັບການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຮົາ?
6. ໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງອ່ານຂໍ້ 13 ເພື່ອເບິ່ງຄຳທັກທາຍຂອງກະສັດຊາອູນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມຊາມູເອນ. ເບິ່ງຄຳອ້າງຂອງຊາອູນວ່າລາວໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ. ຖາມ: ນັ້ນເປັນຄວາມຈິງບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈິງຫລືເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຈິງ?
7. ເບິ່ງຫົວຂໍ້ໃຫຍ່ “ການບໍ່ເຊື່ອຟັງແບບຂາດເຫດຜົນ” ໃນບົດຮຽນ ແລະສລຸບຄຳສົນທະນາລະຫວ່າງຊາມູເອນແລະກະສັດຊາອູນ (ຂໍ້ 14-21). ຊ່ວຍນັກຮຽນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄຳຕົວ່າຂອງຊາອູນທີ່ວ່າລາວໄດ້ຮັກສາສັດທີ່ອ້ວນພິໄວ້ເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍລິບລ້າງການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ. ອ່ານຂໍ້ 22-23.
8. ຖາມ: ຜົນສະທ້ອນຈາກການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງກະສັດຊາອູນມີຫຍັງແດ່? ຜົນໃນທັນໃດແມ່ນຫຍັງ? ຊ່ວຍນັກຮຽນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຜິດບາບຈະຕ້ອງມີຜົນສະທ້ອນ, ແຕ່ບາງຄັ້ງຜົນສະທ້ອນອາດຈະມາທົດທຽມ. ເບິ່ງຫົວຂໍ້ໃຫຍ່, “ຜົນ ຮ້າຍຂອງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ” ເພື່ອຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ.

ນຳພຣະທັມໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

9. ຂຽນໃສ່ກະດານວ່າ “ການເຊື່ອຟັງດີກວ່າຂອງຖວາຍແລະເຄື່ອງບູຊາ.” ຖາມ: ມີຄວາມເວົ້າທີ່ໃຊ້ໃນສັມຍນີ້ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍຢ່າງດຽວກັນບໍ່? ຖາມ: ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພວກຜູ້ຖືສາສນາໃນສັມຍນີ້ ພຍາຍາມພາກັນເຮັດເພື່ອໃຫ້ໂຕເອງສະບາຍໃຈ? ຖາມ: ມີໃຜແດ່ເຄີຍບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ? ແລ້ວແກ້ໄຂການບໍ່ເຊື່ອຟັງແນວໃດແດ່? ອ້ອນວອນບົດໂດຍການຂໍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ຄວາມກ້າຫານແລະຈິດໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງໃນທຸກໆກໍລະນີ.

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 8

ການອ້ອນວອນອະທິຖານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 11: 1-13; 18: 1-8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ລູກາ 11: 1-13; 18: 1-8

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກພາກັນອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ທາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍໄດ້ອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ທາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງເວລາທີ່ຂ້ອຍໃຊ້ໃນການອ້ອນວອນແລະເລືອກທີ່ຈະອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ທາພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ.

ແຜນສຳລັບການສອນ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ (ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

1. ເລີ່ມຕົ້ນບົດຮຽນໂດຍໃຊ້ຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້: ພວກເຮົາເຄີຍເວົ້າເຮືອງການອ້ອນວອນອະທິຖານຢູ່ເປັນປະຈຳແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນການອ້ອນວອນຢ່າງແທ້ຈິງ; ຖ້າພວກເຮົາສາມາດພັກເຊົາເພື່ອການອ້ອນວອນໃນແຕ່ລະວັນໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ພວກເຮົາຈະເຫັນການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງແລະຂອງບຸກຄົນທີ່ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອ. ການອ້ອນວອນສາມາດໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາ ແລະໃຫ້ກຳລັງເພື່ອຈະເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຕ້ອງອ້ອນວອນເປັນປະຈຳແລະອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມສັດຊື່.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30 ນາທີ)

2. ຂຽນຫົວຂໍ້ຂອງບົດຮຽນໃສ່ກະດານ:
 - 1) ຄຳຮ້ອງຮຽນຂອງພວກສາວິກ (ລກ 11:1)
 - 2) ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນ (ລກ 11:2-4)
 - 3) ຄຳອຸປະມາເຮືອງການອ້ອນວອນບໍ່ລົດລະ (ລກ 11:5-10)
 - 4) ຄຳອຸປະມາເຮືອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກ (11:11-13)
 - 5) ຍິງແມ່ໝ້າຍຜູ້ບໍ່ລົດລະ (ລກ 18:1-8)
3. ໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງອ່ານ ລູກາ 11:1-4. ໃຊ້ເວລາອະທິບາຍແບບຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູ ໂດຍເນັ້ນວ່າພຣະຄຳຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນ “ຄາຖາ” ເພື່ອໃຫ້ຈິ່ມແຕ່ເປັນພຽງແບບຢ່າງເພື່ອການອ້ອນວອນ. ຖາມ:

ແບບຢ່າງນີ້ໄດ້ໃຫ້ພາກສ່ວນຂອງການອ້ອນວອນອະທິຖານແນວໃດແດ່? ໃຫ້ຂຽນໃສ່ກະດານໄວ້ ແລ້ວໃຊ້ເວລາສິນທະນາແຕ່ລະພາກ.

4. ອາທິດກ່ອນການສຶກສາບົດຮຽນບົດນີ້, ຂໍນັກຮຽນຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ຮຽນພຣະຄໍາຈາກຄໍາອຸປະມາເຣື່ອງການອ້ອນວອນບໍ່ລົດລະ ແລະຄໍາອຸປະມາເຣື່ອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກ ໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລ້ວໃຫ້ເພິ່ນເລົ່າໃຫ້ນັກຮຽນທັງໝົດຟັງໃນມື້ຮຽນ (ລູກາ 11:5-13). ນໍາພາການສິນທະນາຄໍາອຸປະມາທັງສອງເຣື່ອງ; ອະທິບາຍ ລູກາ 11:9-10 ໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈ (ເບິ່ງບົດຮຽນ)
5. ກັບໄປເບິ່ງຄໍາອຸປະມາເຣື່ອງຍິງແມ່ໝ້າຍຜູ້ບໍ່ລົດລະ ໃນລູກາ 18:1-8. ບໍລິຍາຍໂດຍໃຊ້ບົດຮຽນຊ່ວຍ ແລະເວົ້າວ່າຄໍາອຸປະມານີ້ແມ່ນການເນັ້ນບົດຮຽນທີ່ຮຽນຜ່າມມາເຣື່ອງການອ້ອນວອນບໍ່ລົດລະ; ມ້ວນທ້າຍດ້ວຍການອ່ານ “ຄວາມໝາຍແລະການນໍາໄປປະຕິບັດ.”

ນໍາພຣະທັມໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

6. ຊັກຊວນໃຫ້ນັກຮຽນກັບໄປເບິ່ງບົດຮຽນ. ນໍາການຕອບຄໍາຖາມຂໍ້ 1 ຫລື 2 ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນ; ໃຫ້ໂອ ກາດເພື່ອຖາມແລະອອກຄວາມເຫັນ.
7. ຊັກຊວນນັກຮຽນໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ເຣື່ອງການອ້ອນວອນຢ່າງສັດຊື່ ແລະຢ່າງບໍ່ລົດລະ; ບົດການສຶກສາພຣະທັມດ້ວຍການອ້ອນວອນເພື່ອທຸກໆຄົນໃນຫ້ອງ.

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 9

ຄວາມບໍ່ນິສຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 24:1-6; ເອເຟໂຊ 5:1-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັຣເສີນ 24:1-6; ເອເຟໂຊ 5:1-16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກສແວງຫາຊີວິດທີ່ບໍ່ນິສຸດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະສາມາດສແວງຫາຄວາມບໍ່ນິສຸດໃນໂລກທີ່ບໍ່ນິສຸດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເລືອກທີ່ຈະສແວງຫາຄວາມບໍ່ນິສຸດໃນຄວາມຄິດ, ນິສັຍ, ຄຳເວົ້າ ແລະການປະພຶດ.

ແຜນສຳລັບການສອນ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ (ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

1. ຖາມນັກຮຽນວ່າມີໃຜແດ່ທີ່ໄດ້ເບິ່ງສາຣະຄະດີເຮືອງຄົນມັກສະສົມ "Hoarders." ຖ້າມີໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວອະທິບາຍໃຫ້ຟັງ ວ່າແມ່ນເຮືອງຫຍັງແທ້. ຖ້າບໍ່ມີຜູ້ຮູ້ ໃຫ້ອະທິບາຍໃຫ້ນັກຮຽນຟັງວ່າສາຣະຄະດີນີ້ແມ່ນເຮືອງຄົນສະສົມສິ່ງຂອງ; ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມຖິ້ມແມ່ນແຕ່ຂອງເກົ່າຂາດ ແລະຈະເກັບຮັກສາໄວ້ໃນບ້ານຈົນຫາບ່ອນຢ່າງບໍ່ມີ.
2. ເວົ້າວ່າ, ຜູ້ຈັດການຫ້ອງແຖວໄດ້ໄລ່ສາມີພັລຍາຄູ່ນຶ່ງທີ່ເຊົ່າຫ້ອງແຖວຢູ່ອອກ ເພາະເຂົາເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໃນສະພາບທີ່ບໍ່ປອດພັຍ; ເວລາຜູ້ຈັດການໄປກວດຫ້ອງແຖວ ລາວຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖັງຂີ້ເຫຍື້ອ, ສິ່ງຂອງຖິ້ມ ຊະຫາບ່ອນຢ່າງບໍ່ມີ; ນອກນັ້ນຍັງມີກິ່ນໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ. ຜູ້ຈັດການເຄີຍເຕືອນຜິວເມັງຄູ່ນີ້ມາກ່ອນແລ້ວ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ; ຈາກການສອບສວນ ຍັງໄດ້ພົບວ່າຄອບຄົວນີ້ບໍ່ເຄີຍເອົາຂີ້ເຫຍື້ອອອກໄປຖິ້ມນອກບ້ານມາໄດ້ຫລາຍເດືອນແລ້ວ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ລະວັງ ຊີວິດພວກເຮົາກໍຈະເປັນເຊັ່ນນີ້; ການເປັນທາດຂອງຄວາມບາບບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທັນໃດ, ແຕ່ເປັນເຮືອງທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນມີລະເລັກວັນລະນ້ອງ ເພາະພວກເຮົາເກັບເອົາຄວາມຄິດ, ນິສັຍ, ແລະການປະພຶດທີ່ບໍ່ດີໄວ້ເປັນເວລາດົນນານ. ພຣະຄຳພີເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ບໍ່ນິສຸດ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີຊັຍຊະນະກັບຊີວິດທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມບາບ.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30 ນາທີ)

3. ໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງອ່ານ ເພງສັຣເສີນ 24:1-6 ແລ້ວຂຽນຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້ໃສ່ກະດານ:
 - ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງ (ຂໍ້ 1-2)
 - ລັກສະນະຂອງຂໍ້ກຳໜົດເຮືອງຄວາມບໍ່ນິສຸດເພື່ອການນະມັສການ (ຂໍ້ 4-6)
 ໃຊ້ບົດຮຽນເພື່ອອະທິບາຍຂໍ້ພຣະຄຳ; ເບິ່ງຄຳຖາມສອງຂໍ້ໃນ 24:3 ຊຶ່ງເປັນປັດໃຈສຳຄັນເຮືອງ

ນະມັສການພຣະເຈົ້າ.

4. ພານັກຮຽນອ່ານ ເອເຟໂຊ 5:1-16 ຢ່າງງຽບງຽມ. ນໍາພາການສົນທະນາໂດຍໃຊ້ຄໍາຖາມຕໍ່ໄປນີ້:
 - ໂປໂລເອີ້ນຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເຮັດຫຍັງ? (ຮັກສາໃຈບໍ່ຮິສຸດ ແລະຊີວິດທີ່ສະອາດ)
 - ໂປໂລອ້າງເອົາພຣະເຢຊູເປັນແບບຢ່າງອັນສູງສຸດໃນເລື່ອງໃດ? (ຮັກແບບເສັງສະລະ)
 - ຄວາມບາບທີ່ມາຈາກການເຫັນແກ່ຕົວທີ່ໂປໂລເວົ້າເຖິງມີແນວໃດແດ່? (ການຫລິ້ນຊູ້, ຄວາມໂລພາຕັນຫາ, ການກ່າວຄໍາຫຍາບຊ້າ--ສິ່ງນັ້ນໆເປັນເໝືອນການໄຫວ້ພຣະທຽມ)
 - ໃນຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ຄວາມຜິດບາບໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ສໍາລັບໂປໂລ?
5. ອ່ານ 1 ຕີໂມທຽວ 1:3-4 ແລະເວົ້າວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລກໍາລັງຊ່ວຍຄຣິສຕະຈັກທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ທ່ານມີຄວາມຫວ່າງໃຍວ່າອໍານາດສັງຄົມຂອງຄົນນອກສາສນາຈະແຂກຊົມເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ; ໂປໂລຍ້ານວ່າຄຣິສຕະຈັກຈະນໍາເອົາປະເພນີບາງຢ່າງຂອງຄົນນອກເຂົ້າມາໃຊ້ໃນການນະມັສການຂອງຄຣິສຕຽນ. ທ່ານໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຈົ່ງແຍກຕົວອອກຈາກສັງຄົມຂອງຄົນບໍ່ເຊື່ອທີ່ຢູ່ອ້ອມແອ້ມພວກເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໆຕິດແປດມາດ້ວຍ (ເບິ່ງ 1 ຕີມທ 4:1-5; ອຟຊ 4:17)

ນໍາພຣະທັມໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

6. ເວົ້າວ່າ, ຜູ້ຂຽນເພງສ້ຽງເສີນເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ຮິສຸດແລະຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການສ້າງ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຈິດໃຈທີ່ບໍ່ຮິສຸດ ແລະດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງຂາວສະອາດ. ໂປໂລໄດ້ເອີ້ນຄຣິສຕຽນທີ່ເອເຟໂຊໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຄິດ, ອຸປະນິສັຍ, ແລະການປະພຶດທີ່ບໍ່ຮິສຸດ; ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງແຕກຕ່າງກັບສັງຄົມທີ່ພວກຕົນອາໄສຢູ່; ຄົນທີ່ວ່າໄປຈະຕ້ອງສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນວິຖີຊີວິດແລະຄວາມນິຍົມຂອງຊາວຄຣິສຕຽນ. ຄຣິສຕຽນຕ້ອງຮັກຄົນທົ່ວໆໄປ ແຕ່ຈະບໍ່ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງຄົນບາບທັງຫລາຍ; ຄຣິສຕຽນຕ້ອງສັດຊື່ແລະຍອມຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົວເອງ ແລ້ວສາຣະພາບກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍ ແລະປົນປົວຮັກສາ.
7. ທ້າທາຍນັກຮຽນດ້ວຍຄໍາຖາມຕໍ່ໄປນີ້:
 - ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອປ້ອງກັນຕົວເອງຈາກຄວາມຄິດແລະການປະພຶດທີ່ບໍ່ຮິສຸດ?
 - ທ່ານສາມາດຕຽມຕົວໄດ້ຢ່າງໃດເພື່ອການນະມັສການພຣະເຈົ້າ?
 - ທ່ານເຄີຍແກ້ຕົວແນວໃດແດ່ເມື່ອໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ?
8. ຫຸ້ນໃຈນັກຮຽນໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງບໍ່ຮິສຸດເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ທໍາງານຜ່ານຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ; ນອກນັ້ນ ພຣະຄໍາຍັງບອກວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງອວຍພຣະພອນແລະຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນພັນ (ພສສ 24:5). ອ້ອນວອນປິດການສຶກສາພຣະຄໍາ.

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 10

ການປະຕິບັດຮັບໃຊ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມາຣະໂກ 10:35-45; ໂຢຮັນ 13:12-17; ຢາໂກໂບ 2:14-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມາຣະໂກ 10:35-45; ໂຢຮັນ 13:12-17; ຢາໂກໂບ 2:14-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກສາວິກເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເລືອກທີ່ຈະເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນການປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆໃນອາທິດນີ້.

ແຜນສຳລັບການສອນ

ນຳເຮືອງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຈິງ (ໃຊ້ເວລາ 5 ນາທີ)

- ຢາຍເຈັ້ງສີແລະມິດຕັດນ້ອງໃຫ້ນັກຮຽນທຸກໆຄົນ. ຂຽນໃສ່ກະດານໄວ້ລ່ວງໜ້າວ່າ: “ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ” ແລ້ວແນະນຳນັກຮຽນໃຫ້ຕັດຮູບສິ່ງຂອງ ຫລືວິທີທີ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ; ບອກໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຕຽມພ້ອມທີ່ຈະອະທິບາຍວ່າຮູບຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ. ຄູສອນຕ້ອງເຮັດເປັນຕົວຢ່າງ. ຮູບອາດຈະມີຫລາຍແບບເຊັ່ນ: ຄ້ອນຕີ, ເລື້ອຍ, ແປງທາສີ, ເຮືອນ (ໝາຍເຖິງການແປງເຮືອນຫລັງຈາກພະຍຸ); ຮູບໄມ້ການແຂນ (ການເປັນພຍານເຮື່ອງພຣະຄຣິດ); ຮູບຫົວໃຈ (ສະແດງຄວາມຮັກກັບຄົນທຸກຍາກ); ຮູບໝາກກ້ວຍ, ໝາກແອບເປັນ, ຮູບເຂົ້າຈີ່ (ໃຫ້ອາຫານກັບພວກຄົນພະເນຈອນ); ຮູບຂອງຈິດໝາຍ (ຂຽນ ຈ.ມ ຫາມິດຊັນແນຣີ); ຮູບຣົດບັສ (ການໄປມິດເຊັ່ນ); ຮູບມີ (ການໄປຢັ້ງມັກໂທດໃນຄຸກ); ຮູບໂນດເພງ (ເຫລັ້ນດິນຕີເພື່ອການນະມັສການ); ຮູບຣົດກະບະ (ຊ່ວຍຂົນຂອງ); ແລະຕ່ຳໆໄປ.
- ໃຫ້ນັກຮຽນຕິດຮູບທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັດນັ້ນໃສ່ຝາຂ້າງກະດານເບື້ອງໜ້າ. ໃນເວລາເໝາະສົມ, ໃຫ້ໂອກາດບາງຄົນອະທິບາຍຮູບນັ້ນໆ. ເວົ້າວ່າ: ມັນພວກເຮົາຈະເບິ່ງພຣະຄຳສາມຕອນທີ່ສອນເຮື່ອງການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ; ພວກເຮົາຫລີກບໍ່ໄດ້ ເພາະເປັນຄຳບັນຊາຂອງພຣະເຢຊູສຳລັບພວກສາວິກ.

ນຳພາການສຶກສາພຣະທັມ (ໃຊ້ເວລາ 30 ນາທີ)

- ໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງອ່ານ ມາຣະໂກ 10:35-45. ນຳການຊອກຫາຄວາມຈິງຈາກພຣະຄຳ ໂດຍໃຊ້ຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້ (ທ່ານອາດຈະໃຫ້ຜູ້ນຶ່ງຂຽນຄຳຕອບໃສ່ກະດານໄວ້)
 - ໃຜແດ່ເປັນຕົວເອກໃນພຣະຄຳຕອນນີ້?
 - ພວກເຂົາຕ້ອງການຫຍັງຈາກພຣະເຢຊູ ແລະພວກໄດ້ເຂົ້າທູນຂໍຫຍັງແດ່?
 - ພຣະເຢຊູຊົງຕອບຢ່າງໃດ? “ຈອກ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ?

- ເວລາພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຕົ້າໂຮມສາວົກແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງເວົ້າຫຍັງກັບພວກເຂົາ?
 - ທ່ານຄິດວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສູນກາງຂອງຄຳສອນໃນພຣະຄຳຕອນນີ້?
 - ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳສອນຕອນນີ້?
4. ແບ່ງນັກຮຽນອອກເປັນສອງກຸ່ມ; ກຸ່ມທີໜຶ່ງໃຫ້ອ່ານ ໂຍຮັນ 13:12-17 ຢ່າງງຽບງຽມ ແລະກຸ່ມທີສອງໃຫ້ອ່ານ ຢາໂກໂບ 2:14-17 ຢ່າງງຽບງຽມ. ບອກກຸ່ມທີໜຶ່ງໃຫ້ລາຍງານວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນໂຍຮັນ 13 ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອ່ານ; ຖາມ: ທ່ານຄິດວ່າພຣະເຢຊູຊົງຢາກສອນຫຍັງໃຫ້ພວກສາວົກ? ໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງຈາກກຸ່ມທີສອງອະທິບາຍການປະຕິບັດຂອງລາວເອງ ໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ຢາໂກໂບ 2 ໄດ້ສັ່ງສອນ.

ນໍາພຣະທັມໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ (ໃຊ້ເວລາ 15 ນາທີ)

5. ອ່ານເລື່ອງຕໍ່ໄປນີ້:

ນັກຮຽນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າລາວຮູ້ຈັກຄອບຄົວໜຶ່ງຊຶ່ງເປັນເພື່ອນບ້ານທີ່ມີພໍ່ບ້ານກຳລັງຕົກງານ ແລະແມ່ບ້ານກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ; ບໍລິສັດທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ເຄີຍເຮັດວຽກໄດ້ຈ່າຍເງິນເດືອນໃຫ້ສາມເດືອນເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໃນລະຍະທີ່ຫາວຽກໃໝ່. ຄອບຄົວນີ້ມີລູກຊາຍອາຍຸ 14 ປີ ແລະລູກຍິງອາຍຸສິບປີ; ຄອບຄົວນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງໂບດໃນທ້ອງຖິ່ນ. ມີໃຜແດ່ໃນພວກເຮົາທີ່ຮູ້ສຶກວ່າຢາກຈະຊ່ວຍເຫລືອ?

- ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ?
- ພວກເຮົາຈະເລີ່ມກັນຢ່າງໃດ?
- ພວກເຮົາຈະຊ່ວຍຄອບຄົວນີ້ແນວໃດຈຶ່ງຈະດີ?

6. ພານັກຮຽນພິຈາລະນາເບິ່ງຄຳຖາມໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນ; ທ່ານອາດຈະຕອບສອງຂໍ້.

- ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດປະຕິບັດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ, ນອກຈາກຄອບຄົວຕົວເອງ?
- ມີຫຍັງແດ່ໃນສະໄໝນີ້ທີ່ເທົ່າທຽມກັບການລ້າງຕົນໃນສະໄໝພຣະເຢຊູ?
- ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະສາມາດເອົາຄົນອື່ນໄວ້ກ່ອນຕົວເອງ?
- ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຈະສາມາດຮັບໃຊ້ສັງຄົມທີ່ຢູ່ຂ້າງຄຽງ?
- ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອ?

ອ້ອນວອນບົດການສຶກສາພຣະຄຳ.

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 11

ເຮົາທຸກຄົນຢູ່ໃນຖານະຜູ້ຈັດການ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດສອງ 8:1-18; ມັດທາຍ 25:14-30
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ພຣະບັນຍັດສອງ 8:1-20; ມັດທາຍ 25:1-46
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊົງມອບໜ້າທີ່ຜູ້ຈັດການໃຫ້ສາວິກຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄວ້ໃຈ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວິກທີ່ພຣະເຈົ້າວາງໃຈບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອສລຸບແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນສາວິກທີ່ວາງໃຈໄດ້.

ບົດນຳ

ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ໃຊ້ພຣະຄຳພີເດີມແລະພຣະຄຳພີໃໝ່ປະກອບກັນ ເພາະວ່າຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້ເພື່ອຊ່ອຍຕັກເຕືອນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ເຮົາທັງຫລາຍຈາກຊີວິດເກົ່າຂອງເຮົາ ແລະຊົງມອບຊີວິດໃໝ່ໃຫ້ ແຕ່ຊົງມີ ພຣະປະສົງໃຫ້ຊີວິດໃໝ່ນັ້ນເກີດອອກອກຜົນດ້ວຍ.

ການສັ່ງລາ (ພຣະບັນຍັດ 8:1-18)

ເນື່ອງຈາກວ່າໝົດພາຣະໜ້າທີ່ຂອງໂມເຊທີ່ໄດ້ນຳອິສຣາເອນມາເປັນເວລາ 40 ປີແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງອິສຣາເອນວ່າ "ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກສອນທ່ານໃນວັນນີ້ ຈົ່ງທຳຕາມດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ມີລູກຫລານຫລາຍ ແລະໄດ້ເຂົ້າຍົດຄອງແຜ່ນດິນ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັນຍາໄວ້ກັບພວກບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງລະນຶກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ຊົງນຳພາພວກທ່ານເດີນທາງຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານຕລອດສີ່ສິບປີນັ້ນເປັນຢ່າງໃດ ພຣະອົງຊົງທົດສອບທ່ານດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ ເພື່ອຢາກຈະຊົງຮູ້ວ່າຈິດໃຈຂອງພວກທ່ານເປັນຢ່າງໃດ ແລະທ່ານຈະເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງຫລືບໍ່" (ຂໍ້ 1-2). ໂມເຊເຊື່ອວ່າຂໍ້ກຸນແຈຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນຊີວິດນັ້ນແມ່ນ ການເຊື່ອຟັງ.

ຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ລືມພຣະເຈົ້າ (8:10-11).

ໂມເຊໄດ້ເນັ້ນໜັກເຮື່ອງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິທີທາງຂອງໂມເຊບອກອິສຣາແມ່ນໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າທຸກເມື່ອ ການເຮັດແນວນີ້ຈະຊ່ອຍເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳການດີດັ່ງນີ້;

ໃນປ່າທະເລຊາຍອັນແຫ້ງແລ້ງບ່ອນບໍ່ມີເຂົ້າປາອາຫານ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງໂຜດປະທານອາຫານມາຈາກທ້ອງຟ້າ. ຊີວິດຂອງ ຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ຈະບໍ່ມີຄວາມອິດຢາກຂາດເຂີນເປັນແນ່ ຫາກເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ສລຸບແລ້ວຄຳວ່າບໍ່ໃຫ້ລືມພຣະເຈົ້າ ແປວ່າບໍ່ໃຫ້ລືມພຣະຄຸນນັ້ນເອງ.

ຍ້ານວ່າຈະຫລົງລືມງ່າຍໆ (8:12-14)

ໂມເຊໄດ້ເຕືອນສະຕິຄັ້ງສຸດທ້າຍສລຸບໄດ້ວ່າ ຫາກບໍ່ຫລົງລືມແລະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າກໍຈະອວຍພຣະພອນແຕ່ຫາກດີ້ດ້ານບໍ່ເຊື່ອຟັງ ເປັນຄົນຈອງທອງພອງຕົວ ພຣະເຈົ້າຈະລົງໂທດ. "ເມື່ອພວກທ່ານມີອາຫານການກິນຕາມຄວາມຕ້ອງການ ໄດ້ສ້າງບ້ານເຮືອນດັງຢູ່ ມີຝູງງົວຄວາຍແລະຝູງແກະ ມີເງິນຄຳແລະສິ່ງຂອງອື່ນໆ ເພີ່ມທະວີຫລາຍຂຶ້ນແລ້ວ ພວກທ່ານຈົ່ງລະວັງ ຢ່າໄດ້ຈອງທອງພອງຕົວຈົນຫລົງລືມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງນຳທ່ານທັງຫລາຍອອກມາຈາກເອຍີບບ່ອນຕົກເປັນທາດ" (ຂໍ້ 12-14).

ຂໍກຸນແຈຂອງຄວາມຈຳ (8:15-18)

ພຣະອົງໄດ້ພາເຂົາຜ່ານພື້ນຖິ່ນກັນດານແລະອັນຕະລາຍພ້ອມທັງການອິດເຂົ້າອິດນ້ຳ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນຫາກຟັງຄວາມພຣະອົງ ຫາກບໍ່ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ຈະເຂົ້າໄປຢູ່ບ່ອນອຸດົມສົມບູນກໍຈະຂາດເຂີນ. "ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ພວກທ່ານຮຸ່ງມືຍ້ອນເທື່ອແຮງທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ ພຣະອົງຊົງກະທຳດັ່ງນີ້ ກໍຍ້ອນວ່າຊົງສັດຊີ້ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ຊົງໃຫ້ໄວ້ກັບບັນພະບຸຣຸດຂອງທ່ານທັງຫລາຍແລະຍັງຊົງສັດຊີ້ຕໍ່ຄຳຫມັ້ນສັນຍານັ້ນ ຈົນເທົ່າທຸກມື້ນີ້" (ຂໍ້ 18).

ຄຳອຸປະມາເຮືອງເງິນຕາລັນຕິນ (ມັດທາຍ 25:14-30)

ຊົງມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ນຶ່ງ ຫ້າຕາລັນຕິນ, ຜູ້ທີ່ສອງໆຕາລັນຕິນ ແລະຜູ້ທີ່ສາມ ນຶ່ງຕາລັນຕິນ ແມ່ນນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າທີ່ມອບໃຫ້ຕາມຄວາມສາມາດແລະຄວາມສລາດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກເຂົາວ່າໃຫ້ເຂົາເອົາໄປເຮັດຫຍັງ. ທັງສາມໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້;

- ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫ້າຕາລັນຕິນນັ້ນເອົາໄປເຮັດການຄ້າທັນທີ ແລະໄດ້ກຳໄລເທົ່າຕົວ ແປວ່າຈາກຫ້າມາເປັນສິບ(ຂໍ້ 16).
- ຜູ້ທີ່ສອງທີ່ໄດ້ສອງຕາລັນຕິນນັ້ນອາດຈະໄປເຮັດການຄ້າຄືກັນເພາະພຣະຄັມພິບອກວ່າລາວກໍໄດ້ກຳໄລເທົ່າຕົວ ແປວ່າ ຈາກສອງເປັນສີ່ (ຂໍ້ 17),
- ສ່ວນຜູ້ທີ່ສາມທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັນຕິນດຽວນັ້ນກໍເອົາເງິນນັ້ນໄປຝັງດິນໄວ້ເພາະຍ້ານວ່າຊັບສົມບັດຂອງເຈົ້ານາຍຈະເສັງຫາຍ (ຂໍ້ 18).

ເມື່ອນາຍກັບຄືນມາເພິ່ນຈະໃຫ້ລາງວັນແລະລົງໂທດຕາມການຂອງຜູ້ນັ້ນ, ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ນາຍກັບມາບໍ່?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 12

ຂອບພຣະຄຸນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 103; ລູກາ 17:11-19
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ:	ເພງສັດເສີນ 103; ລູກາ 17:11-19
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການຂອບພຣະຄຸນເປັນຂອງປົກກະຕິຂອງສາວິກ ແຕ່ການຮູ້ບຸນຄຸນຂອງຜູ້ອື່ນເປັນສິ່ງເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນເຮັດ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ແລ້ວບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະຮູ້ຈັກບຸນຄຸນຜູ້ທີ່ກະທຳຕໍ່ເຮົາເປັນທີ່ມາຂອງພຣະພອນອີກອັນນຶ່ງ.

ບົດນຳ

ກະສັດດາວິດຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອເພິ່ນຄິດເຖິງແຕ່ສັມຍເລີ້ມຕົ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ, ຊົງຊ່ອຍ, ຊົງສອນ ທັງປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຕອດມາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນຫວນຄິດເບິ່ງແຕ່ຄັ້ງກ່ອນຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນແລະຂໍາຮະລ້າງເຮົາມາແນວໃດຈຶ່ງເປັນຄົນຄວ້ນນີ້? ເຮັດດັ່ງນີ້ເຮົາກໍຈະຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ສິ່ງເຕືອນໃຈໃຫ້ສັດເສີນ (ເພງສັດເສີນ 103:3-5).

ກະສັດດາວິດໄດ້ຮ້ອງເປັນເພງສັດເສີນພັດລາເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທຳປະການທີ່ເປັນສິ່ງເຕືອນໃຈຂອງເພິ່ນ

1. ໃຫ້ອະພິຍຄວາມບາບທັງສິ້ນ.
2. ປິ່ນປົວພຍາດໂຣຄາ.
3. ຊ່ອຍຂ້າໃຫ້ພິ່ນຈາກຕາຍ.
4. ຊົງອວຍພອນ.
5. ຊົງໃຫ້ຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ດີ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຫນຸ່ມແຫນ້ນແລະແຂງແຮງເຫມືອນດັ່ງນົກອິນຊີ.

ຊົງຕັດສິນ, ຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງ ແລະເປັນພຣະບິດາ (103:6-14).

ດາວິດໄດ້ຮ້ອງເປັນເພງສັດເສີນຕໍ່ໄປວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແລະໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມແກ້ຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ"

(ຂໍ້ 6) ແປໄດ້ສອງຢ່າງ 1. ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແທນດາວິດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທັມອີກຝ່າຍ ນຶ່ງ. 2. ພຣະເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແທນດາວິດ ແລະດາວິດ ເອງເປັນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ ໃນຂໍ້ 6 ນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງຕັດສິນ ແຕ່ຂໍ້ 6 ຍັງເຊື່ອມຕໍ່ຂໍ້ 8 ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາ, ຊົງຮັກພົ້ນຄົງ ແລະບໍ່ພຣະພິໂຣດງ່າຍ ແປວ່າກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຕັດສິນລົງໂທດນັ້ນແມ່ນອິດກັນໄວ້ຈົນເຫລືອເຫດເຫລືອຜົນ ແລ້ວຈຶ່ງຕັດສິນລົງ ໂທດ. 'ພຣະອົງຊົງບອກແຜນການຂອງພຣະອົງແກ່ໂມເຊ' (ຂໍ້ 7) ມີຄວາມໝາຍວ່າ ຄ້າຍຄືຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ທີ່ນໍາພາຝູງແກະໄປຍັງ ຫີນທາງອັນປອດພັຍລະເພື່ອນໍາຝູງແກະນັ້ນໄປຍັງທົ່ງຫຍ້າອັນຂຽວສົດງົດງາມ. ສຸດ ທ້າຍດາວິດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຄືພຣະບິດາ " ພໍ່ເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ລູກຫລາຍເທົ່າໃດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ ຊົງເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍໍາເກງພຣະອົງຫລາຍເທົ່ານັ້ນພຣະອົງຊົງຮູ້ດີວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງມາຢ່າງໃດ ແລະ ຊົງຈື່ຈໍາສເມີວ່າພວກເຮົາເປັນ ຂໍ້ຜຸ່ນດິນ" (ຂໍ້ 13-14).

ລົງທ້າຍເວົ້າເຮືອງມະນຸດ 103:15-22

"ສ່ວນມະນຸດນັ້ນ ຊີວິດຂອງເຂົາປຽບເໝືອນຕົ້ນຫຍ້າ ເຂົາຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນເໝືອນດັ່ງດອກໄມ້ບໍ່ ເມື່ອ ລົມພັດມັນກໍລົ້ມຫັກເສັງໄປ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນມັນອີກ" (ຂໍ້ 15-16). ດາວິດລົງທ້າຍເພງສັຣເສີນດ້ວຍເຫັນ ວ່າໃນຣະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະມະນຸດຊ່າງຫ່າງໄກກັນເຫລືອເກີນ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດໃຫ້ເປັນຢູ່ ຊົ່ວຄາວເໝືອນດັ່ງຕົ້ນຫຍ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕ້ອງແຫ້ງຫຼ່ຽວໄປຕາມຣະດູການ, ດາວິດເຫັນວ່າຕົ້ນຫຍ້າຈະງອກ ງາມປານໃດກໍຕາມເມື່ອເຖິງຣະດູການມັນຈະຕ້ອງຫຼ່ຽວແຫ້ງແລະຕາຍໄປ ສ່ວນພຣະເຈົ້າຍັງຊົງເປັນຢູ່ຕຸລອດ ໄປເປັນນິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງຊັກຊວນໃຫ້ທຸກຄົນສັຣເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມເມຕາ (ລູກາ 17:11-13).

ຄົນຂີ້ທູດສິບຄົນຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມເມຕາ ເມື່ອຊ່ອຍແລ້ວບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນ. ຂີ້ທູດທັງສິບ ຄົນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, "ເຢຊູຜູ້ເປັນອາຈານເຈົ້າເອີຍ, ຂໍເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 13).

ເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາ (ລູກາ 17:14).

1. ພົງກະສັດ 5:1-19 ເປັນເຮືອງຂອງທ່ານນາຍພົນນາອາມານ, ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ອຍບົວເພິ່ນໄດ້.
2. ພວກຂີ້ທູດທັງສິບຄົນທຸກຄົນຫາຍດີໝົດເພາະເຂົາເຊື່ອ ແລະຟັງຄວາມ ແລະ ບອກເຂົາໄປ "ຈຶ່ງໄປສ ະແດງຕົວຕໍ່ພວກປະໂຣທິດ" (ຂໍ້ 14ກ). ແລ້ວເຂົາກໍໄປຕາມ

ຂີ້ທູດຂອບພຣະຄຸນ (ລູກາ 17:15-19).

"ສ່ວນນຶ່ງໃນພວກນັ້ນ ເມື່ອເຫັນວ່າຕົວຕົພະຍາດແລ້ວ ກໍກັບຄືນມາສັຣເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສູງອັນດັ່ງ ແລະ ຂາບລົງທີ່ພຣະບາດພຣະເຢຊູ ໂມທະນາພຣະຄຸນພຣະອົງ ຄົນນັ້ນເປັນໄທຊາມາເຣັງ" (ຂໍ້ 15-16).

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 13

ເປັນພະຍານ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂຣມ 10:8-15; 1 ໂກຣິນໂທ 15:1-8
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ໂຣມ 10:8-15; 1 ໂກຣິນໂທ 15:1-8
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ສາວິກປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈວ່າອາທິດຈະປະກາດໃຫ້ໃຜຟັງ?

ບົດນຳ

ຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດເປັນສິ່ງທີ່ຄຣິສຕຽນເວົ້າກັນມາເປັນປະຈຳ, ພຣະຄຳພີເດີມແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ການປະຕິບັດພຣະບັນຍັດ ຫລືເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຄຳພີໃໝ່ແມ່ນເນັ້ນໜັກໂບທາງຄວາມເຊື່ອ ໝາຍຄວາມວ່າເຊື່ອຈິ່ງຈະພົ້ນ ຢ່າງໃດກໍດີໂປໂລສອນວ່າ ຄວາມເຊື່ອບໍ່ມີການປິຕິບັດນັ້ນກໍໄຮ້ເຫດຜົນ ແລະຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີການປະຕິບັດນັ້ນກໍຕາຍແລ້ວ (ຢາໂກໂບ 2: 20, 26). ການປະຕິບັດທີ່ໂປໂລສອນມີຄວາມໝາຍຕ່າງກັບພຣະຄຳພີເດີມແຕ່ ເພາະວ່າພຣະຄຳພີເດີມແມ່ນການປະຕິບັດຄຳສັ່ງ ສ່ວນພຣະຄຳພີໃໝ່ແມ່ນປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອ.

ຄວາມເຊື່ອ ແລະກິດເກນ (ໂຣມ 10:8).

ໃນໂຣມ 10:8 ນີ້ໂປໂລໄດ້ສົມທຽບພຣະບັນຍັດສອງບົດ 30 ວ່າການປະຕິບັດຕາມຄຳບັດຍັດນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຂົາຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ ແຕ່ເພື່ອຈະໃຫ້ດີກວ່ານັ້ນຄືໃຫ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວຈະພົ້ນ, ດ້ວຍວ່າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະກາດສັ່ງສອນໃນພຣະຄຳພີເດີມ ໂດຍພວກຜູ້ປະກາດນັ້ນແມ່ນເລັ່ງໃສ່ການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາໃນໂລກແລ້ວກິດເກນຕ່າງໆທີ່ເຂົາປະຕິບັດນັ້ນກໍສຳເຣັດໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູມາບັງເກີດນັ້ນເອງ.

ສາຣະພາບແບບຖືກຕ້ອງ (ໂຣມ 10:9-10).

"ຄືວ່າຖ້າເຈົ້າຈະຮັບດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າວ່າ, "ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ແລະເຊື່ອໃນຈິດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ພົ້ນເຫດວ່າທີ່ມະນຸດໄດ້ເຊື່ອກໍເຊື່ອດ້ວຍໃຈຂອງຕົນ ຈຶ່ງ ໄດ້ຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະທີ່ໄດ້ຍອມຮັບກໍຍອມຮັບດ້ວຍປາກ ຈຶ່ງຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນ" (ຂໍ້ 9-10). ຄຳສາຣະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງຈະຕ້ອງກ້າເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະເຊື່ອວ່າພຣະຊູຊົງຄົນມາຈາກຕາຍ ຫລືເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນເຊື່ອຈາກໃຈ ແລະ

ສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບອອກຈາກປາກຕົນເອງ ແລ້ວຍອມຮັບເອົາພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ ນີ້ຈຶ່ງແມ່ນຄຳສາຣະພາບອັນຖືກຕ້ອງ.

ຂ່າວປະເສີດສຳລັບທຸກຄົນ (ໂຣມ 10:11-15)

ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າຂ່າວປະເສີດມີໃຫ້ໄວ້ທຸກຄົນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດ. ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງປະກາດໃຫ້ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າຫລືຊົນຊາດ. ໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕຽນແມ່ນປ່າວປະກາດຂ່າວປະເສີດເຂົາຈະເຊື່ອຫລືບໍ່ເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຟັງແລະການຊົງເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ “ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນ ເຂົາຈະທູນຂໍຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງນັ້ນ ຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ໃດປະກາດໃຫ້ເຂົາຟັງ ເຂົາຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດແລະຖ້າບໍ່ມີໃຜໃຊ້ເຂົາໄປ ເຂົາຈະປະກາດໄດ້ຢ່າງໃດ” (ຂໍ້ 14-15).

ຂ່າວປະເສີດຈະຕ້ອງໄປທົ່ວ (1 ໂກຣິນໂທ 15:1-2).

ມັນເປັນການຍຸດຕິທັມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເປີດໂອກາດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດ, ທຸກພາສາໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ ແຕ່ຂ່າວປະເສີດນີ້ຈະອອກໄປເຖິງຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ທາງຄຣິສຕຽນບໍ່ພາກັນອອກໄປປະກາດ. ໂປໂລຍັງບອກວ່າຂ່າວປະເສີດມີແຕ່ຂ່າວດຽວໃນທຸກ ສະໄໝ ໂປໂລສອນວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຂໍແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຄຳນຶງເຖິງຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາໄວ້ແລະຕັ້ງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນແລະຊຶ່ງເປັນເຫດທີ່ກຳລັງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ພົ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງຍິດຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດເປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຈົ້າ ນັ້ນເວັ້ນເສັ້ງແຕ່ພວກເຈົ້າທາກເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈ” (ຂໍ້ 1-2).

ຫລັກພື້ນຖານຂ່າວປະເສີດ (1 ໂກຣິນໂທ 15:3-8).

1. ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ວາຍພຣະຊົນ (ຕາຍ) ແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ບົດເພງສັດເສີນ 16: 10; ເອຊາຍາ 53:8-10. ທີ່ຄຣູສອນປອມວ່າບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແຕ່ໂປໂລກ່າວຕອບວ່າ "ພຣະຄຣິດຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີແລະຊົງຖືກວາງໄວ້ແລ້ວ ວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານ ໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີນັ້ນ" (ຂໍ້ 2-4).
2. ພຣະອົງຖືກຝັງໄວ້. ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຊົງສິ້ນພຣະຊົນ (ຕາຍ)ແທ້. ເພາະເຂົາຊ່າລີກັນວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ຕາຍພໍພຽງແຕ່ສລົບ ຊຶ່ງເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວຂອງເຂົາບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງຄືນມາຈາກຕາຍ. ມັນເປັນການສຳຄັນທີ່ສາວິກຢ່າງພວກເຮົາທີ່ຕ້ອງເຊື່ອວ່າການຕາຍແລະຄືນພຣະຊົນນັ້ນມີຈິງ.
3. ພຣະເຢຊູຊົງຄືນພຣະຊົນ ແປວ່າຄືນມາຈາກຕາຍໃນວັນຖ້ວນສາມ ເພາະວ່າໃນອຸປໂມງຝັງສົບນັ້ນບໍ່ມີຮ່າງຂອງ ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແຕ່ເຂົາພັດເວົ້າວ່າສາວິກຂອງພຣະອົງມາລັກເອົາສົບໄປ.
4. ຊົງປາກົດຕົວຕໍ່ສາວິກເປໂຕ ແລະສາວິກທັງໝົດ ແລະອີກຫລາຍຄົນອີກ, ໂປໂລເປັນພະຍານວ່າທ່ານເອງກໍໄດ້ ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງເວົ້າກັບເພິ່ນຈາກສວັນ (ກິຈການ 9).

ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູສອນ

ບົດຮຽນທີ 14

ນະມັສການ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເອຊາຢາ 6:1-8; ພຣະນິມິດ 4:1-11
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ເອຊາຢາ 6:1-8; ພຣະນິມິດ 4:1-11
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຕອບສນອງພຣະເຈົ້າໂດຍການນະມັສການ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບສນອງໂດຍນະມັສການພຣະອົງຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມໃຈ

ບົດນຳ

ເຮົາມັກໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ເໝາະເຊັ່ນ; ຍັງມີເວລາຢູ່ຮ້ອງເພງໄປກ່ອນແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າໃຫ້ພວກເຮົານະມັສການດ້ວຍສຽງເພງຮ້ອງອອກຈາກໃຈຕໍ່ໄປ, ອີກອັນນຶ່ງເຮົາມັກຈະເວົ້າວ່າ ໃຫ້ເຮົາພາກັນຕຽມຈິດໃຈນະມັສການດ້ວຍການຮ້ອງເພງ ທີ່ຈິງແລ້ວການຮ້ອງເພງແມ່ນການນະມັສການດັ່ງທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮຽນໃນບົດຮຽນນີ້.

ພຣະເຈົ້າຊົງນັ່ງບັນລັງ (ເອຊາຢາ 6:1-4)

ພຣະທັມຕອນນີ້ແມ່ນຫລັງຈາກກະສັດອຸສຊີຢາສິ້ນພຣະຊົນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍແຕ່ງຕັ້ງເອຊາຢາໃຫ້ເທສນາຈາກບັນລັງຂອງກະສັດອຸສຊີຢາ. ເອຊາຢາໄດ້ບອກເລົ່າການເຫັນນິມິດຂອງເພິ່ນທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້ານັ່ງເທິງບັນລັງອັນເຫລື້ອມໃສໃນຂະນະທີ່ ພວກເທວະດານະມັສການເພິ່ນຢູ່.

ເອຊາຢາກ່າວອີກວ່າ "ເຊລາພິມ ແຕ່ລະອົງມີທິກປົກໃຊ້ສອງປົກປົກຫນ້າ ແລະສອງປົກປົກຕົວ ແລະອີກສອງປົກບິນໄປ ຕ່າງກໍຮ້ອງຕໍ່ກັນແລະກັນວ່າ, "ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານຊົງບໍຣິສຸດ ພຣະຣັສມີຂອງພຣະອົງແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ" (ເອຊາຢາ 6:2-3). ເພິ່ນກ່າວບອກນີ້ເພື່ອບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ວ່າການນະມັສການອັນແທ້ຈິງທີ່ສວັນເປັນດັ່ງນີ້.

ເອຊາຢາຮູ້ວ່າໄດ້ຮັບເຄາະກັມ (ເອຊາຢາ 6:5)

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຄາະກັມແລະຫມົດຫວັງແລ້ວ ຄຳເວົ້າທຸກໆຄຳທີ່ອອກຈາກປາກຂ້າພະເຈົ້າລ້ວນແຕ່ເປັນບາບແລະຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບຫຍາບຊ້າ ບັດນີ້ຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກະສັດ ຄົພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານກັບຕາຕົນເອງແລ້ວ" (ຂໍ້ 5). ເອຊາຢາປຽບໃສ່ຄວາມບໍຣິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເທວະດາພາກັນຮ້ອງວ່າ "ບໍຣິສຸດ, ບໍຣິສຸດ, ບໍຣິສຸດ" ນັ້ນຈຶ່ງສຳນຶກວ່າຕົນເອງບາບ ເພິ່ນຍັງເວົ້າວ່າ ຄຳເວົ້າ

ທຸກຄຳທີ່ອອກຈາກປາກເພິ່ນນັ້ນບາບ, ຢູ່ນຳຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບ. ເມື່ອເອຊາຢາບາບເຮົາເດຈະເປັນແນວໃດ? ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນຕິຕຽນຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າເຮົາທຸກຄົນບາບ.

ຂໍ້ຮະບາບດ້ວຍພຣະຄຸນ (ເອຊາຢາ 6:6-7).

“ຕໍ່ມາ ຕົນນຶ່ງໃນເຊຣາພິມບິນມາທາຂ້າພະເຈົ້າ ເທວະດາຕົນນີ້ໄດ້ຄົບຖ້ວນໄຟແດງມາຈາກແທ່ນບູຊາແລະເອົາຖ່ານນັ້ນແປະໃສ່ປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມກັບເວົ້າວ່າ, “ສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກຕ້ອງປາກຂອງເຈົ້າແລ້ວ ຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າກໍຖືກຍົກເລີກ ແລະບາບກໍໄດ້ຮັບອະພັຍ” (ຂໍ້ 6-7). ເນື່ອງຈາກວ່າເອຊາຢາໄດ້ສາຣະພາບບາບເພິ່ນຈຶ່ງຖືກຂໍ້ຮະບາບ ຄືເທວະດາຕົນນຶ່ງໄດ້ເອົາຖ່ານໄຟແດງຈາກແທ່ນບູຊາ ອັນມີຄວາມໝາຍເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງແທ່ນບູຊາມາເຜົາໄໝ້ຄວາມບາບນັ້ນເສັຍ.

ຄຳເຊື່ອເຊີນອັນໃຫຍ່ (ເອຊາຢາ 6:8)

“ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຖາມວ່າ, “ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ ແລະໃຜຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຕາງເຮົາ” ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າພະອົງນີ້ຈະໄປດອກ ໄຜດໃຊ້ຂ້າພະອົງທ້ອນ” (ຂໍ້ 8). ຫລັງຈາກເອຊາຢາຖືກຂໍ້ຮະຄວາມຜິດບາບແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຖາມວ່າ “ເຮົາຈະໃຊ້ຜູ້ໃດໄປ ແລະໃຜຈະເປັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຕາງເຮົາ” ວັນນີ້ຄຳຖາມນີ້ກໍມາເຖິງໂບດຂອງເຮົາດ້ວຍ, ເຮົາຈະຕອບເພິ່ນແນວໃດ? ໃຜຈະໄປ?

ຄຳຖາມສັ້ນເຫັນອີກບ່ອນນຶ່ງ (ພຣະນິມິດ 4:1-7).

ໂຢຮັນເຫັນນິມິດເຊີນຂຶ້ນໄປສວັນທ່ານກໍຂຶ້ນໄປທັນທີ, ເມື່ອຂຶ້ນໄປໂຢຮັນໄດ້ເຫັນວ່າ “ມີຣາຊບັນລັງຕັ້ງຢູ່ໃນສວັນ ມີທ່ານອົງນຶ່ງປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນທ່ານຜູ້ປະທັບເທິງບັນລັງນັ້ນມີລັກສະນະເຫມືອນແກ້ວມະນີໂຊດ ແລະແກ້ວພິລາ ມີຮຸ່ງກິນນ້ຳລ້ອມຮອບຣາຊບັນລັງນັ້ນຄ້າຍຄືແສງແກ້ວມໍຣະກິດ” (ຂໍ້ 2-3) “ບັນລັງນັ້ນມີບັນລັງອີກຊາວສີ່ອັນ ແລະມີຜູ້ອາວຸໂສຊາວສີ່ທ່ານນຶ່ງເທິງບັນລັງເຫລົ່ານັ້ນ” (ຂໍ້ 4) ອັນໝາຍເຖິງອິສຣາເອນສິບສອງຕະກຸນແລະສາວິກຂອງພຣະເຢຊູສິບສອງຄົນ ອົງຕາມ(ພຣະນິມິດ 21:12-14). ພວກຜູ້ອາວຸໂສນຸ່ງຂາວອັນໝາຍເຖິງຄວາມບໍ່ນິສຸດ, ສ່ວນມົງກຸດນັ້ນໝາຍເຖິງການໄດ້ຮັບກຽດອັນສູງສົ່ງ

ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ (ພຣະນິມິດ 4:8-11).

ເທວະດາທັງສີ່ໄດ້ນຳພາການຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າຢູ່ທັງວັນທັງຄົນແລະຮ້ອງປະສານສຽງກັນວ່າ “ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ບໍຣິສຸດ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ໃນອະດີດ ຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະຜູ້ຈະສະເດັດມາ” ເທວະດາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ພາກັນຮ້ອງສັຣເສີນທັງເວັນທັງຄົນໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອ ແຕ່ຢ່າງໃດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານກໍຈະບໍ່ເມື່ອຍໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ.

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌